



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29.9.2015 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Radoše a přisedících Miroslavy Horákové a Karla Hampla

t a k t o :

o b ž a l o v a n á

JS

nar. [REDACTED] v Lanškrouně, okres Ústí nad Orlicí, zaměstnankyně [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], okres Ústí nad Orlicí,

je vinna, že

v České Třebové, okres Ústí nad Orlicí, v době od 9. 9. 2014 při jednání o převodu členských práv a povinností k bytu č. [REDACTED] v domě č. p. [REDACTED] na ul. [REDACTED], Česká Třebová se zmocněncem [REDACTED] v podvodném úmyslu zamlčela, že již není členkou bytového družstva a není oprávněna s členskými právy disponovat, neboť je smlouvou ze dne 19. 3. 2014 převedla za dohodnutou částku na [REDACTED], zmocněnci [REDACTED] předložila dokumenty o tom, že je držitelkou členských práv a to nájemní smlouvu uzavřenou mezi ní a [REDACTED] sjednanou ještě před převodem členských práv na [REDACTED], a dále neplatný evidenční list nájemného, neboť v dané době měla již uzavřenou podnájemní smlouvu se spol. [REDACTED], na kterou převedla práva k předmětnému bytu a na základě tohoto jednání došlo dne 3.10.2014 k uzavření smlouvy o převodu družstevního podílu v Bytovém družstvu za částku 700.000 Kč na nabyvatele [REDACTED], přičemž svým vlastnoručním podpisem smlouvy stvrdila článek IV. smlouvy, tj. prohlášení smluvních stran, v němž převodce prohlašuje, že „jeho družstevní podíl v bytovém družstvu není zatížen žádnými právy třetích osob a dále prohlašuje, že převodce je oprávněn uzavřít tuto smlouvu, že je oprávněn se členskými právy a povinnostmi k BD disponovat, tj. převést je, přičemž není nijak a nikým ve svém dispozičním právu omezen, převodce též výslovně prohlašuje, že

si není vědom žádných skutečností, které by mohly znamenat omezení, ztížení či nemožnost výkonu členských práv a povinností k BD nabyvatelem, resp. které by mohly znamenat omezení, ztížení či nemožnost výkonu nájmu BD nabyvatelem“, i když si byla vědoma toho, že toto není pravda, obdržela za družstevní podíl peněžitou částku 630 223 Kč, přičemž částka 265.000 Kč jí byla vyplacena ještě před uzavřením smlouvy dne 2.10.2014, částka 200.000 Kč při uzavření smlouvy dne 3.10.2014 a částka 165.223 Kč byla zaslána poškozeným [REDACTED] na účet dne 7.10.2014, celou obdrženou částku použila na úhradu svých závazků a tímto jednáním způsobila [REDACTED] škodu ve výši 630 223 Kč, kdy do současné doby je majitelem družstevního podílu [REDACTED],

tedy

sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a zamlčela podstatné skutečnosti a způsobila tak na cizím majetku takovým činem značnou škodu.

Tím spáchala

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku

a za to se odsuzuje :

Podle § 209 odst. 4 tr.zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 tr.zákoníku se **stanoví zkušební doba na 4 (čtyři) roky.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je **obžalovaná povinna zaplatit poškozenému [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] náhradu škody ve výši 630.223,- Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozený [REDACTED] odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazuje na občanskoprávní řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl prokázán shora uvedený skutkový děj.

Obžalovaná JS byla členkou Bytového družstva [REDACTED], držitelkou členských práv a povinností v tomto družstvu a měla sjednanu nájemní smlouvu s družstvem na užívání bytu č. [REDACTED] v domě čp. [REDACTED] na ulici [REDACTED] v České Třebové. 19.3.2014 však obžalovaná JS uzavřela smlouvu o převodu členských práv a povinností (členského podílu) na [REDACTED] a téhož dne byla též sjednána dohoda o finančním vyrovnání za převod členských práv a povinností a předání předmětného bytu, z níž vyplývá, že převádějící a nabyvatel se dohodli na odstupní ceně za převod členských práv a povinností k výše uvedenému bytu ve výši 300.000,- Kč. Dne 19.3.2014 sdělila obžalovaná JS Bytovému družstvu [REDACTED], že došlo k převodu členských práv a povinností k bytu č. [REDACTED] v domě čp. [REDACTED] a to z její osoby na [REDACTED]. Toto sdělení vlastnoručně podepsala. Na základě toho pak byla sjednána smlouva o nájmu bytu, který byl doposud užíván obžalovanou, a to mezi Bytovým družstvem [REDACTED] a [REDACTED]. Na této smlouvě je

uvedeno datum 1.3.2014, což je datum předcházející sjednání shora uvedené smlouvy a předcházející oznámení obžalovanou na družstvo. Je však zřejmé, že se jedná o smlouvu o nájmu a jak vyplývá z textu smlouvy, nájem byl sjednán od počátku měsíce, tedy od 1.3.2014. Proto zřejmě se objevilo datum 1.3.2014 i jako datum sjednání smlouvy. Jak bylo zjištěno z úředního záznamu o podaném vysvětlení svědkyně [REDAKCE], obžalovaná se sama dostavila na družstvo, provedla sdělení, že již dále nebude členkou družstva a uváděla, že se bude stěhovat do [REDAKCE], kde pracuje a že tam bude i bydlet. K tomu však nedošlo, neboť obžalovaná sjednala se [REDAKCE] smlouvu o podnájmu bytu a nadále v uvedeném bytě zůstala bydlet. Cena podnájmu včetně záloh na teplo, studenou vodu, vodu pro ohřev a ohřev vody činila 8.000,- Kč.

V rozporu s těmito písemnými doklady však obžalovaná tvrdila u hlavního líčení, že nedošlo k převodu členských práv na [REDAKCE], že jim žádná práva nepředvedla, ale že to byla půjčka, protože potřebovala peníze, a že jí [REDAKCE] přislíbila, že její byt neprodá a že ho může koupit zpátky. Z vyjádření samotné obžalované tedy vyplývá, že byt skutečně prodala pod příslibem, že si ho bude moct koupit zpět, nelze tedy vyloučit, jak tvrdila obžalovaná, že potřebovala půjčit peníze a že peníze získala přesně shora uvedeným způsobem. V každém případě však členská práva převedla, přestala být členkou družstva a tato skutečnost jí musela být známa, což kromě jiného vyplývá i z e-mailu datovaného 6.10.2014, v němž se obžalovaná obrací na [REDAKCE] s tím, že by odkoupila členská práva zpět na částku 220.000,- Kč. Internetová adresa [REDAKCE]@seznam.cz je adresou, kterou jí, jak sama uvedla, dal jako kontakt na sebe pracovník [REDAKCE], který s ní veškeré převody vyřizoval.

Dále se situace vyvíjela tak, že společnost [REDAKCE] vhazovala do schránek v České Třebové nabídky, že by odkoupila byty, resp. členská práva. Na základě toho obžalovaná tuto společnost kontaktovala a rozhodla se s ní jednat o převodu členských práv na byt č. [REDAKCE] v čp. [REDAKCE] v [REDAKCE] ulici, ač již členskými právy nedisponovala, nebyla členkou družstva a to na základě shora uvedených smluv. V průběhu jednání však došlo k tomu, že členská práva neodkupovala společnost [REDAKCE], ale obchodní ředitel této společnosti [REDAKCE], který jednal jako fyzická osoba, avšak nechal se zastupovat pracovníkem společnosti [REDAKCE], který prováděl veškerá jednání s obžalovanou JS, včetně sepisu smluv. Při jednání s [REDAKCE] však obžalovaná JS zamlčela, že již není držitelkou členských práv a že tato práva již převedla na jinou osobu. Dále předložila [REDAKCE] původní nájemní smlouvu uzavřenou mezi ní a Bytovým družstvem [REDAKCE], na základě níž byt užívala ještě předtím, než převedla členská práva na [REDAKCE]. A dále předložila neplatný evidenční list nájemného, neboť v té době již měla uzavřenu podnájemní smlouvu se [REDAKCE], na kterou členská práva převedla. List nájemného se opět týkal nájmu mezi ní a Bytovým družstvem [REDAKCE] za období před převodem práv na [REDAKCE]. Na základě předložených listin byla tedy uzavřena smlouva o převodu družstevního podílu mezi obžalovanou JS a [REDAKCE] dne 3.10.2014. Na základě těchto jednání mezi obžalovanou a zmocněncem [REDAKCE] došlo k vyplacení částek za družstevní podíl, které [REDAKCE] vyplatil obžalované v celkové výši 630.223,- Kč v dílčích platbách, tak jak jsou rozepsány ve výrokové části. Obžalovaná obdrženou částku použila na úhradu svých závazků a ke dni hlavního líčení peníze [REDAKCE] nevrátila.

Obžalovaná se hájila tím, že považuje původní smlouvu s [REDAKCE] za neplatnou, protože se domnívala, že se jedná o půjčku a svoje jednání tudíž že nepovažuje za podvodné. V závěru hlavního líčení k dotazu soudu však uvedla, že si je vědoma toho, že kdyby [REDAKCE] předložila smlouvy sjednané se [REDAKCE], tak že by jí

██████████ žádné peníze nevyplatil. Na výslovný dotaz proč již v době po výplatě peněz, kdy poškozený zjišťoval s jakou společností obžalovaná jednala, neboť již zjistil ze sdělení družstva, že obžalovaná nedisponuje členskými právy a že je převedla na pražskou společnost, neuvedla poškozenému název této společnosti, výslovně odpověděla, že mu to říct nechtěla.

Návrh na provedení důkazů výsledkem svědků ██████████ a ██████████ soud zamítl, neboť má za to, že obsah listinných důkazů v souladu s obsahem úředních záznamů o podaných vysvětleních s ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████ plně dostačují k objasnění skutkového děje a učinění závěrů o vině.

Ze všech shora uvedených skutečností vyplývá, že obžalovaná jednak uvedla poškozeného v omyl předkládáním nájemní smlouvy s Bytovým družstvem ██████████, předložením již neplatného evidenčního listu nájemného, kdy tyto doklady předkládala jako důkaz toho, že je osobou disponující členskými právy, ač to nebyla pravda a dále tím, že zamlčela podstatné skutečnosti, tj. že jednala se ██████████ a že této společnosti členská práva převedla, naplnila skutkovou podstatu zločinu podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) tr.zákoníku po stránce subjektivní a objektivní, neboť shora uvedeným jednáním se obohatila a způsobila na cizím majetku značnou škodu.

K osobě obžalované bylo zjištěno, že v místě bydliště není k jejímu chování připomínek, zaměstnavatelem je hodnocena jako pracovnice s dobrou pracovní morálkou, v trestním rejstříku má 2 záznamy, ke kterým však nelze přihlížet jako k přitěžující okolnosti recidivy.

Při úvaze o trestu soud hodnotil jako polehčující okolnost doznání obžalované k tomu, že věděla, že kdyby poskytla ██████████ veškeré informace týkající se ██████████, že by jí peníze nevyplatil, byť toto doznání učinila až zcela v závěru hlavního líčení. Dále přihlížel jako k polehčující okolnosti k jinak řádnému životu a dobrému pracovnímu hodnocení. Nebyla vyvrácena ani obhajoba obžalované, že k celému tomuto jednání došlo v důsledku toho, že její dcera je vážně nemocná, že potřebovala peníze na její léčbu, což vedlo k tomu, že se zadlužila a snažila se svoji finanční situaci řešit shora zmíněným způsobem. Na druhé straně jako přitěžující okolnost soud hodnotil to, že ze strany obžalované se jednalo o promyšlené, připravené jednání. Z dokazování též vyplynulo, že obžalovaná se snažila svoje majetkové problémy řešit na úkor jiných osob, neboť z její samotné výpovědi vyplynulo, že měla půjčené peníze od ██████████, kterému nevracela a měla strach, aby nepřišla o byt, a proto převedla členská práva na ██████████, která jí přislíbila, že je bude moct odkoupit zpět. Následně pak opět svoji finanční situaci řešila na úkor poškozeného ██████████, když se rozhodla členská práva prodat znovu za výhodnějších podmínek. Obžalovaná nebyla schopna u hlavního líčení odpovědět na otázku, z čeho chtěla odkoupit zpět členská práva od ██████████, o což žádala shora zmíněným e-mailem, když veškeré peníze, které získala od ██████████, již použila na jiné účely.

Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že účelu trestu může být ještě dosaženo podmíněným trestem odnětím svobody a to trestem blíže dolní hranici vzhledem k okolnostem polehčujícím a vzhledem k tomu, že celkově vylákaná částka peněz je blíže dolní hranici částky rozhodné pro posouzení jednání podle 4.odstavce § 209 tr.zákoníku, která činí 500.000,- Kč. Za přiměřený tedy soud považoval trest ve výměře 30 měsíců, avšak s podmíněným odkladem na delší zkušební dobu a to právě vzhledem k tomu, že obžalovaná

zjevně řeší svoje finanční problémy na úkor jiných osob a to již po delší dobu. Proto byla stanovena zkušební doba v horní polovině zákonné tr. sazby ve výměře 4 roků.

K trestnímu řízení se prostřednictvím svého zmocněnce u hlavního líčení připojil poškozený [REDAKCE], který požadoval náhradu škody ve výši 630.223,- Kč s úrokem z prodlení a dále náklady právního zastoupení. Přiznána byla pouze náhrada škody ve výši 630.223,- Kč bez úroku z prodlení, neboť obhájce obžalované u hlavního líčení uvedl, že v zastoupení JS jednal přímo s [REDAKCE] a uzavřeli dohodu o tom, že JS uhradí dne 30.9.2015 náhradu škody 630.223,- Kč a že [REDAKCE] žádné úroky nepožadoval. Soud však neměl možnost toto prohlášení obhájce ověřit, však neměl důvod tomuto prohlášení nevěřit. Pokud jde o požadované náklady právního zastoupení, o těch taktéž nemohl soud v hlavním líčení rozhodnout, neboť tyto náklady může poškozený uplatnit až ve vykonávacím řízení po právní moci rozsudku ve smyslu § 155 odst. 1 tr. řádu v případě, že byl pravomocně přiznán alespoň zčásti nárok na náhradu škody. Na základě shora uvedeného soud rozhodl tak, že [REDAKCE] přiznal náhradu škody ve výši 630.223,- Kč a se zbytkem uplatňovaného nároku na náhradu škody jej odkázal na občanskoprávní řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání. Odvolání má odkladný účinek.

Případné odvolání musí být podáno zdejšímu soudu, a to do 8 dnů od doručení tohoto rozsudku. O podaném odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené pro jeho podání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

V Ústí nad Orlicí dne 29.9.2015

JUDr. Jiří Radoš
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Irena Dalecká

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. ledna 2016 odvolání obžalované JS, nar. [REDAKCE] v Lanškrouně, trvale bytem [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, č. j. 2T 144/2015 – 183 ze dne 29. září 2015 a rozhodl takto:

*Odvolání obžalované se podle § 256 trestního řádu **zamítá.***

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem uznal okresní soud obžalovanou JS vinnou zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustila tak, že v České Třebové, okres Ústí nad Orlicí, v době od 9. 9. 2014 při jednání o převodu členských práv a povinností k bytu č. [REDAKCE] v domě č. p. [REDAKCE] na ul. [REDAKCE], Česká Třebová se zmocněncem [REDAKCE] v podvodném úmyslu zamlčela, že již není členkou bytového družstva a není oprávněna s členskými právy disponovat, neboť je smlouvou ze dne 19. 3. 2014 převedla za dohodnutou částku na [REDAKCE], zmocněnci [REDAKCE] předložila dokumenty o tom, že je držitelkou členských práv a to nájemní smlouvu uzavřenou mezi ní a Bytovým družstvem [REDAKCE] sjednanou ještě před převodem členských práv na [REDAKCE], a dále neplatný evidenční list nájemného, neboť v dané době měla již uzavřenou podnájemní smlouvu se [REDAKCE], na kterou převedla práva k předmětnému bytu a na základě tohoto jednání došlo dne 3. 10. 2014 k uzavření smlouvy o převodu družstevního podílu v Bytovém družstvu za částku 700.000 Kč na nabyvatele [REDAKCE], přičemž svým vlastnoručním podpisem smlouvy stvrdila článek IV. smlouvy, tj. prohlášení smluvních stran, v němž převodce prohlašuje, že „jeho družstevní podíl v bytovém družstvu není zatížen žádnými právy třetích osob a dále prohlašuje, že převodce je oprávněn uzavřít tuto smlouvu, že je oprávněn se členskými právy a povinnostmi k BD disponovat, tj. převést je, přičemž není nijak a nikým ve svém dispozičním právu omezen, převodce též výslovně prohlašuje, že si není vědom žádných skutečností, které by mohly znamenat omezení, ztížení či nemožnost výkonu členských práv a povinností k BD nabyvatelem, resp. které by mohly znamenat omezení, ztížení či nemožnost výkonu nájmu BD nabyvatelem“, i když si byla vědoma toho, že toto není pravda, obdržela za družstevní podíl peněžitou částku 630 223 Kč, přičemž částka 265.000 Kč jí byla vyplacena ještě před uzavřením smlouvy dne 2. 10. 2014, částka 200.000 Kč při uzavření smlouvy dne 3.

10. 2014 a částka 165.223 Kč byla zaslána poškozeným [REDACTED] na účet dne 7. 10. 2014, celou obdrženou částku použila na úhradu svých závazků a tímto jednáním způsobila [REDACTED] škodu ve výši 630.223 Kč, kdy do současné doby je majitelem družstevního podílu [REDACTED].

Okresní soud uložil obžalované za tento zločin podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku výkon trestu podmíněně odložil a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku stanovil zkušební dobu na čtyři roky. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu okresní soud uložil obžalované povinnost zaplatit poškozenému [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] náhradu škody ve výši 630.223 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal poškozeného [REDACTED] se zbytkem jeho nároku na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání, které směřovalo do výroků o vině a trestu. V podání, které koncipoval její obhájce, namítla, že podle jejího přesvědčení v hlavním líčení nebylo prokázáno, že by svým jednáním naplnila subjektivní a objektivní stránku žalovaného trestného činu. K tomuto tvrzení přiložila rozhodčí nález ze dne 12. 10. 2015 rozhodce Mgr. Marie Pluhařové ve sporu žalobce [REDACTED] proti žalované JS, zast. JUDr. Rudolfem Skoupým, advokátem se sídlem Svitavy, nám. Míru 88, o vyklizení nemovitosti - objektu k bydlení s výrokem, že žalobou uplatněný nárok se zamítá. Rozhodčí nález byl obžalované, která má v něm postavení žalované, doručen prostřednictvím právního zástupce dne 13. 10. 2015 a tímto dnem má účinky pravomocného soudního rozhodnutí. Z odůvodnění nálezu je zřejmé, že rozhodce došel k závěru, že smlouva mezi žalobcem a žalovanou o převodu práv a povinností k bytu č. [REDACTED] v domě čp. [REDACTED] na ul. [REDACTED], Česká Třebová, je neplatná. Tedy tvrzení a obhajoba obžalované v tom smyslu, že nedošlo k převodu členských práv k bytu na [REDACTED] byla rozhodčím nálezem potvrzena.

S ohledem na judikát Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28Cdo 2227/2010 lze konstatovat: „Má-li být určitým právním úkonem, tj. konkrétně právním úkonem předstíraným, resp. učiněným na oko (tzv. simulovaným právním úkonem - převod členského podílu) zastřen jiný právní úkon tzv. disimulovaný právní úkon - zápůjčka, je simulovaný právní úkon pro nedostatek potřebné vůle jej skutečně uzavřít, neplatný“. S ohledem na výše uvedené, kdy mezi obžalovanou a [REDACTED] je nesporné, že byla uzavřena smlouva o převodu členského podílu a smlouva o podnájmu k bytu, kdy z provedeného dokazování – doložené audionahrávky (nahrál odmítnutý svědek [REDACTED]) plyne, že obžalovaná neměla ve skutečnosti v úmyslu převést členská práva a povinnosti k bytu, požadovala po [REDACTED] zápůjčku s tím, že jakmile tuto vrátí, budou jí členská práva a povinnosti k bytu převedena zpět, jednalo se tedy o simulovaný právní úkon a pro absenci vůle obžalované relativně neplatný.

Podle § 580 odst. 1 NOZ „neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona

vyžaduje“. Vzhledem ke skutečnosti, že cena stanovená ve smlouvě o převodu členských práv a povinností je několikrát nižší než cena obvyklé bytové jednotky (podávající vysvětlení [REDAKCE] si je cenil dokonce na 1, 3 milionu Kč), čehož si musela být žalobkyně především ke svému postavení podnikatele vědoma, shledal rozhodce, že uzavřená kupní smlouva se přičítá dobrým mravům a je tedy neplatná i z tohoto důvodu. S přihlédnutím k zásadě, podle níž nikdo nemůže převést více práv než má sám, nemohla [REDAKCE] s obžalovanou platně uzavřít podnájemní smlouvu k bytu, když se podle neplatné smlouvy o převodu práva povinností k bytu nemohla stát právoplatným nájemcem bytu. Nelze tedy považovat odůvodnění rozsudku okresního soudu za správné v tom směru, že by obžalovaná předložila při jednání s [REDAKCE] neplatný evidenční list nájemného či neplatnou nájemní smlouvu s Bytovým družstvem [REDAKCE] a naplnila tímto jednáním skutkovou podstatu trestného činu podvodu.

Obžalovaná tedy s ohledem na tento důkaz, který je obsahem rozhodčího nálezu, je toho názoru, že nejednala v podvodném úmyslu, naopak vůči ní bylo jednáno s lichevními praktikami, kdy z půjčky sjednané s fyzickou osobou, podnikatelem [REDAKCE] ve výši 150.000 Kč dne 6. 8. 2013 za účelem pomoci dceři v její finanční tísní a nemoci se stala v říjnu 2014 půjčka ve výši 340.000 Kč. V důsledku této skutečnosti nezbývalo obžalované než řešit svoji finanční situaci další zápůjčkou. Tato jí byla nabídnuta právě [REDAKCE], jak je popsáno v rozhodčím nálezu. Obžalovaná byla tedy do celého děje vmanipulována zástupcem [REDAKCE], tomu všemu uvěřila s tím, že se jedná pouze o zajištění jejího závazku - vrácení půjčky ve výši 180.000 Kč a že práva na ni budou převedena zpět, jakmile požádá a půjčku vrátí.

Obžalovaná odmítá závěry soudu, že by sama v přítomnosti zástupců družstva tomuto sdělila, že členská práva převedla. Ona pouze podepsala v tísní při využití jejího rozrušení a lehkomyšlnosti, listiny, které připravil pan [REDAKCE]. Okresní soud se nevypořádal s mnoha skutečnostmi, které byly zjištěny v přípravném řízení, jako příklad lze uvést podání vysvětlení svědkyně [REDAKCE], která uvedla, že „smlouvu jsme 1. 3. 2014 podepsali (myšleno s [REDAKCE]), pan [REDAKCE] ji doložil ověřenou plnou mocí k zastupování“. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že neexistoval právní důvod podle tvrzení obžalované sjednávat smlouvu od 1. 3. 2014, k tomuto datu, jakož i k datu 19. 3. 2014 nedisponoval svědek [REDAKCE] plnou mocí, tomuto tak mohlo být až od 12. 4. 2014. Pokud jde o dovození souvislosti stěhování s dispozicemi s bytem v souzené věci, tento závěr soudu podle obžalované neobstojí, protože úvaha o stěhování byla spojena s důvodem zaměstnání obžalované v [REDAKCE] i s bydlištěm nemocné dcery. Je třeba si také položit otázku, zda měl poškozený při zachování náležité obezřetnosti možnost zjistit skutečný stav věci. Obžalovaná proto navrhuje, aby krajský soud doplnil dokazování o citovaný rozhodčí nález, popřípadě poslech audionahrávky, která je obsahem spisu a obžaloby ji zprostil.

Na tomto procesním stanovisku setrvala obžalovaná prostřednictvím svého obhájce i při veřejném zasedání před krajským soudem. Ten dále objasnil, že s

posledním majitelem bytu [REDAKCE] mluvil telefonicky včera, bytové družstvo obdrželo rozhodčí nález přímo od obžalované, nájemcem předmětného bytu je nyní [REDAKCE], od Okresního soudu Plzeň – město obdržel v mezidobí informaci, že žaloba proti citovanému rozhodčímu nálezu podána nebyla. Znovu navrhl v rámci doplnění dokazování poslechnout příslušné audionahrávky, podotkl, že existují i nesrovnalosti ohledně plné moci. Obhájce poukázal na to, že ze zprávy bytového družstva plyne, že jako nájemce předmětného bytu eviduje od 1. 3. 2014 [REDAKCE], příslušná smlouva o převodu členských práv k bytu však byla sjednána až dne 19. 3. 2014, a proto navrhuje, aby se odvolací soud s těmito rozpory ve věci vypořádal. Obžalovaná sama se k veřejnému zasedání nedostavila, ač byla řádně vyrozuměna o termínu jeho konání. Nepřítomnost obžalované pak omluvil její obhájce.

Státní zástupce krajského státního zastupitelství intervenující při veřejném zasedání před krajským soudem ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedl, že považuje napadený rozsudek za správný ve všech výrocích. I po odvolacím soudem doplněném dokazování shledává vinu obžalované za náležitě prokázanou, dostatečně okresní soud v odůvodnění rozsudku tuto odůvodnil, a to včetně obhajobou sporované subjektivní stránky žalovaného trestného činu. Státní zástupce se ztotožnil rovněž s použitou právní kvalifikací. Obžalovaná podle jeho názoru jednala v podvodném úmyslu, což plyne i ze zprávy bytového družstva konstatované odvolacím soudem. Uložený výchovný trest označil jako přiměřený s ohledem na výši způsobené škody. Neměl výhrady proti výroku o náhradě škody a ani návrhy na doplnění dokazování. Odvolání obžalované proto navrhl jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnout.

Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo, a po pečlivé úvaze dospěl k těmto závěrům.

V řízení předcházejícímu napadenému rozsudku nedošlo k relevantním procesním vadám, zejména byla respektována ta ustanovení trestního řádu, která zajišťují řádné objasnění věci a právo obžalované na obhajobu. Okresní soud podle názoru odvolacího soudu provedl v hlavním líčení úplné dokazování potřebné pro objasnění věci v rozsahu stanoveném v § 2 odst. 5 trestního řádu. Provedené důkazy okresní soud zhodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu a správně dospěl k závěru o vině obžalované. Na pečlivé odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud v podrobnostech plně odkazuje a k námitkám obžalované pouze dodává následující.

I podle názoru krajského soudu byla vina obžalované prokázána. Okresní soud se již v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval námitkou obžalované uplatněnou v podaném odvolání, kdy uvedl, že „z vyjádření samotné obžalované tedy vyplývá, že byt skutečně prodala pod příslibem, že si ho bude moct koupit zpět, nelze tedy vyloučit, jak tvrdila obžalovaná, že potřebovala půjčit peníze a že peníze získala přesně shora uvedeným způsobem. V každém případě však členská práva převedla,

přestala být členkou družstva a tato skutečnost jí musela být známa, což kromě jiného vyplývá i z e-mailu datovaného 6. 10. 2014, v němž se obžalovaná obrací na [REDAKCE] s tím, že by odkoupila členská práva zpět na částku 220.000,- Kč“ (str. 3 napadeného rozsudku).

Pokud nyní obžalovaná prostřednictvím svého obhájce argumentuje tím, že „z odůvodnění nálezu je zřejmé, že rozhodce došel k závěru, že smlouva mezi žalobcem a žalovanou o převodu práv a povinností k bytu č. [REDAKCE] v domě čp. [REDAKCE] na ul. [REDAKCE], Česká Třebová, je neplatná“, pak odvolací soud jako notorietu připomíná, že samotné odůvodnění rozhodčího nálezu není pro vyslovení neplatnosti právního úkonu právně závazné (tvrzená neplatnost nebyla vyslovena výrokem pravomocného rozhodnutí), takže z tohoto pohledu úvahy rozvedené v odvolání o tom, že „tedy tvrzení a obhajoba obžalované v tom smyslu, že nedošlo k převodu členských práv k bytu na [REDAKCE] byla rozhodčím nálezem potvrzena“, se jeví pro účely tohoto trestního řízení jako právně irelevantní; stejně tak jako namítané časové rozdíly ohledně data sepsání příslušné smlouvy o převodu členských práv a počátku nájemního vztahu. Navíc, jak je patrné z podání obhájce Mgr. Matouše Hrabala, advokáta se sídlem Praha 9, Sokolovská 351/213 měla být k Okresnímu soudu v Plzni - město, Nádražní 7 podána žaloba na zrušení předmětného rozhodčího nálezu (č. I. 211 - 212 spisu),

Krajský soud ponechává stranou otázku, že, je-li v odvolání uvedeno, že obžalovaná „požadovala po [REDAKCE] zápůjčku s tím, že jakmile tuto vrátí, budou jí členská práva a povinnosti k bytu převedena zpět“, zda skutečně šlo o simulovaný právní úkon s předchozí absencí vůle obžalované ve smyslu citované judikatury Nejvyššího soudu České republiky („ budou jí členská práva převedena... zpět“). Pokud se pak v odvolání namítá, že ve výroku napadeného rozsudku je použita formulace „neplatný evidenční list nájemného“, z kontextu je zřejmé, že tím je míněn v té době již fakticky z obsahového hlediska neexistující doklad, neboť samotný evidenční list není právním úkonem jednostranným a ani vícestranným, takže z tohoto pohledu by další ryze právní úvahy o jeho právní neplatnosti byly poněkud zavádějící. Navíc je jistě možné v obecné rovině připustit, že trestné činnosti se lze dopustit i na základě neplatného právního úkonu, resp. právního jednání ve smyslu nyní platného občanského zákoníku, který navíc zakotvuje zásadu, že neplatnost právního jednání nemůže namítnout osoba, která sama neplatnost jednání způsobila.

Klíčovou otázkou pro dovození (či nedovození) trestní odpovědnosti v této trestní věci je, zda obžalovaná se „obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a zamlčela podstatné skutečnosti a způsobila tak na cizím majetku značnou škodu“. Okresní soud na tuto otázku na základě provedení dokazování odpověděl kladně, když v odůvodnění napadeného rozsudku mj. uvedl, že „při jednání s [REDAKCE] však obžalovaná JS zamlčela, že již není držitelkou členských práv a že tato práva již převedla na jinou osobu. Dále předložila [REDAKCE] původní nájemní smlouvu uzavřenou mezi ní a Bytovým družstvem [REDAKCE], na základě níž byt užívala ještě předtím, než převedla členská práva na [REDAKCE]. A dále předložila neplatný evidenční list nájemného, neboť v té době již měla uzavřenu podnájemní

smlouvu se [REDAKCE], na kterou členská práva převedla. List nájemného se opět týkal nájmu mezi ní a Bytovým družstvem [REDAKCE] za období před převodem práv na [REDAKCE]. Na základě předložených listin byla tedy uzavřena smlouva o převodu družstevního podílu mezi obžalovanou JS a [REDAKCE] dne 3. 10. 2014. Na základě těchto jednání mezi obžalovanou a zmocněncem [REDAKCE], [REDAKCE], došlo k vyplacení částek za družstevní podíl, které [REDAKCE] vyplatil obžalované v celkové výši 630.223,- Kč v dílčích platbách tak, jak jsou rozepsány ve výrokové části“. Z uvedeného je zřejmé, že pokud by obžalovaná nezamlčela podstatné skutečnosti a neuvedla tak poškozeného [REDAKCE] v omyl, k uzavření smlouvy mezi nimi by nedošlo.

Pouze pro dokreslení krajský soud na okraj podotýká, že samotná obžalovaná na závěr hlavního líčení uvedla, že „moc toho lituji a omlouvám se panu [REDAKCE]“. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku důvodně konstatoval, že „obžalovaná nebyla schopna u hlavního líčení odpovědět na otázku, z čeho chtěla odkoupit zpět členská práva od [REDAKCE]...když veškeré peníze, které získala od [REDAKCE], již použila na jiné účely“ (str. 5 rozsudku okresního soudu). Pokud pak jde o namítanou otázku stěhování obžalované do [REDAKCE], i v tomto bodě může odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku pouze odkázat (str. 3).

Okresní soud tedy nepochybil, pokud uznal obžalovanou vinnou zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 trestního zákoníku, neboť provedeným dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaná svým jednáním po subjektivní a objektivní stránce znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu naplnila.

Pochybení neshledal krajský soud ani ve výroku o uloženém trestu. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku pečlivě a přesvědčivě vysvětlil, jakými úvahami se řídil při stanovení druhu a výměry uloženého trestu. Důvodně přihlédl k polehčující okolnosti doznání (byť fakticky tak obžalovaná učinila zcela v závěru hlavního líčení) a také k motivaci obžalované, která poukázala na zdravotní stav své dcery a potřebu finančních prostředků pro ni. Na druhou stranu okresní soud správně poukázal na přitěžující okolnosti na straně obžalované, kdy se u ní nepochybně jednalo o připravené jednání, jímž se snažila řešit svoji finanční situaci na úkor jiných osob (viz str. 4 a 5 odůvodnění napadeného rozsudku). Pokud za této situace s přihlédnutím ke všem rozhodujícím hlediskům, včetně tvrzené motivace obžalované dospěl okresní soud k závěru, že jí lze uložit ještě podmíněně odložený trest odnětí svobody, pak i podle názoru odvolacího soudu trest odnětí svobody v délce třiceti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu čtyři let odpovídá hlediskům, která jsou uvedena v ustanovení § 38 a § 39 trestního zákoníku.

Výhrady pak nemá krajský soud rovněž proti výroku rozsudku okresního soudu, kterým byla obžalované uložena povinnost k náhradě škody poškozenému [REDAKCE], neboť mezi zaviněným jednáním obžalované a vzniklým následkem byla prokázána přímá příčinná souvislost.

Z těchto důvodů proto krajskému soudu nezbylo než odvolání obžalované jako nedůvodné zamítnout podle § 256 trestního řádu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 26. ledna 2016

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Zpracoval
JUDr. Pavel Pelák

Za správnost vyhotovení:
Pavla Josková

Okresní soud v Ústí nad Orlicí

562 17



VÁŠ DOPIS ZNAČKY

NAŠE ZNAČKA
51 Si 97/2016

VYŘIZUJE
Jan Gregar

ÚSTÍ NAD ORLICÍ
29. února 2016

Věc: **žádost o informace dle z. č. 106/1999 Sb.**

Na základě Vaší žádosti ze dne 25. února 2016 Vám v příloze zasílám požadované anonymizované rozsudky.

S pozdravem

Bc. Jan Gregar, v.r.
ředitel správy soudu

Přílohy: - anonymizovaný rozsudek č.j. 2 T 144/2015-183
- anonymizovaný rozsudek č.j. 13To 437/2015-222

TELEFON
465 567 111

FAX
465 523 269

BANKOVNÍ SPOJENÍ
Česká národní banka Hradec Králové
č. ú. 1220611/0710

IČ
00025038

ID datové schránky
rjrbj7

TEXT z podání:

Okresní soud Ústí nad Orlicí

dat. nar.

Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Žádám o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím:

- aby mi Váš soud **zaslal do mé datové schránky rozsudek v trestní věci vedené pod č. j.**

2 T 144/2015 a dále i rozsudek odvolacího řízení, které vedl Krajský soud v Hradci

Králové

pod č. j. 13 To 437/2015

V Praze, 25. února 2016